

והסתכלתי בדיוקניכם, ראיתי בכם שאתם רשומים בסוד של אדם, וינדעתי שהרי דיוקניכם נודע למעלה. וכך מזמנים הצדיקים לעתיד לבא, שיהיו נודעים לעין הכל, ולהראות פרצוף קדוש לפני כל העולם. זהו שכתוב (ישעיה סא) כל ראייהם יכירום כי הם זרע ברך ה'.

בין כך ראה את רבי יוסי שהיה מהרהר בדברי העולם. אמר לו, יוסי, קום והשלים דיוקנך, שאות אחת חסרה בך. קם רבי יוסי ושמח בדברי תורה וקם לפניו. הסתפל בו רבי שמעון. אמר לו, רבי יוסי, עכשו אתה שלם לפני עתיק הימים ודיוקנך שלם.

פתח ואמר, ויעשו את ציץ נזר הקדש זה טהור וגו'. למה נקרא ציץ? הסתכלות להסתפל בו. ומשום שהיה עומד על הסתכלות של אדם, נקרא ציץ. וכל מי שהסתפל בו באותו ציץ, היה נודע בו ומכר.

בציץ היו אותיות השם הקדוש חקיקות בחקיקה וחקיקות בו. ואם צדיק היה אותו שעומד לפניו, אותן אותיות שחקיקות בתוך הזהב היו בולטות ממש למעלה ועולות מאותה חקיקה באור, והיו מאירות בפני אותו האדם.

נוצצת בו התנוצצות, ולא נוצצים. בשעה הראשונה שהסתפל בו הפהו, היה רואה את אור האותיות כלם בפנים, וכשהיה מסתפל לעין בו, לא היה רואה דבר, אלא את אור פניו שמאיר פאלו ניצוץ של זהב היה נוצץ בו. רק שהפהו היה יודע את מראה ההסתכלות הראשונה שהיה רואה לפי שעה, שהרי רצונו של הקדוש ברוך הוא היה באותו אדם, ויודע שהוא מזמן

בדיוקניכו, חמינא בכו דאתון רשימין ברזא דאדם, וידענא דהא דיוקנא דילכוון אתעתדא לעילא. והכי אזדמנן צדיקניא לזמנא דאתי, לאשתמודעא לעיניהון דכלא, ולאחזאה פרצופא קדישא לקמי כל עלמא, הדא הוא דכתיב, (ישעיה סא) כל ראייהם יכירום פי הם זרע ברך יי'.

אדהכי חמא לרבי יוסי, דהוה מהרהר במלי דעלמא. אמר ליה, יוסי קום אשלים דיוקנך, דאת חד חסר בך. קם רבי יוסי וחדי במלין דאורייתא, וקם קמיה, אסתפל ביה רבי שמעון, אמר ליה, רבי יוסי, השתא אנת שלים קמי עתיק יומין, ודיוקנך שלים.

פתח ואמר, (שמות כח) ויעש את ציץ נזר הקדש זהב טהור וגו'. אמאי אקרי ציץ. אסתפלותא לאסתפלא ביה. ובגין דהוה קיימא על אסתפלותא דבר נש, אקרי ציץ וכל מאן דאסתפל ביה ביהוה ציץ אשתמודעא ביה.

בציץ הוה אתוון דשמא קדישא גליפן בגלופא, ומחקקן ביה. ואי זכאה הוה ההוא דקיימא קמיה, אינון אתוון דמחקקן ביה גו דהבא, הוה בלטין מתתא לעילא, וסלקין מההוא גליפו בנהירו, והוה נהרין באנפין דההוא בר נש.

נציץ נציצו ביה, ולא נצצין. בשעתא קדמיתא דאסתפל פהנא ביה, הוה חמי נהירו דאתוון פלהו באנפין. וכד הוה מסתפלא לעינא ביה, לא הוה חמי מדי, אלא נהירו דאנפוי דנהיר, פאלו ניצוצא דדהבא הוה נציץ ביה, בר דכהנא הוה ידע חיזו דאסתפלותא קדמאה, דהוה חמי לפום שעתא, דהא רעותא דקודשא בריך הוא הוה